



el balanç

O

E

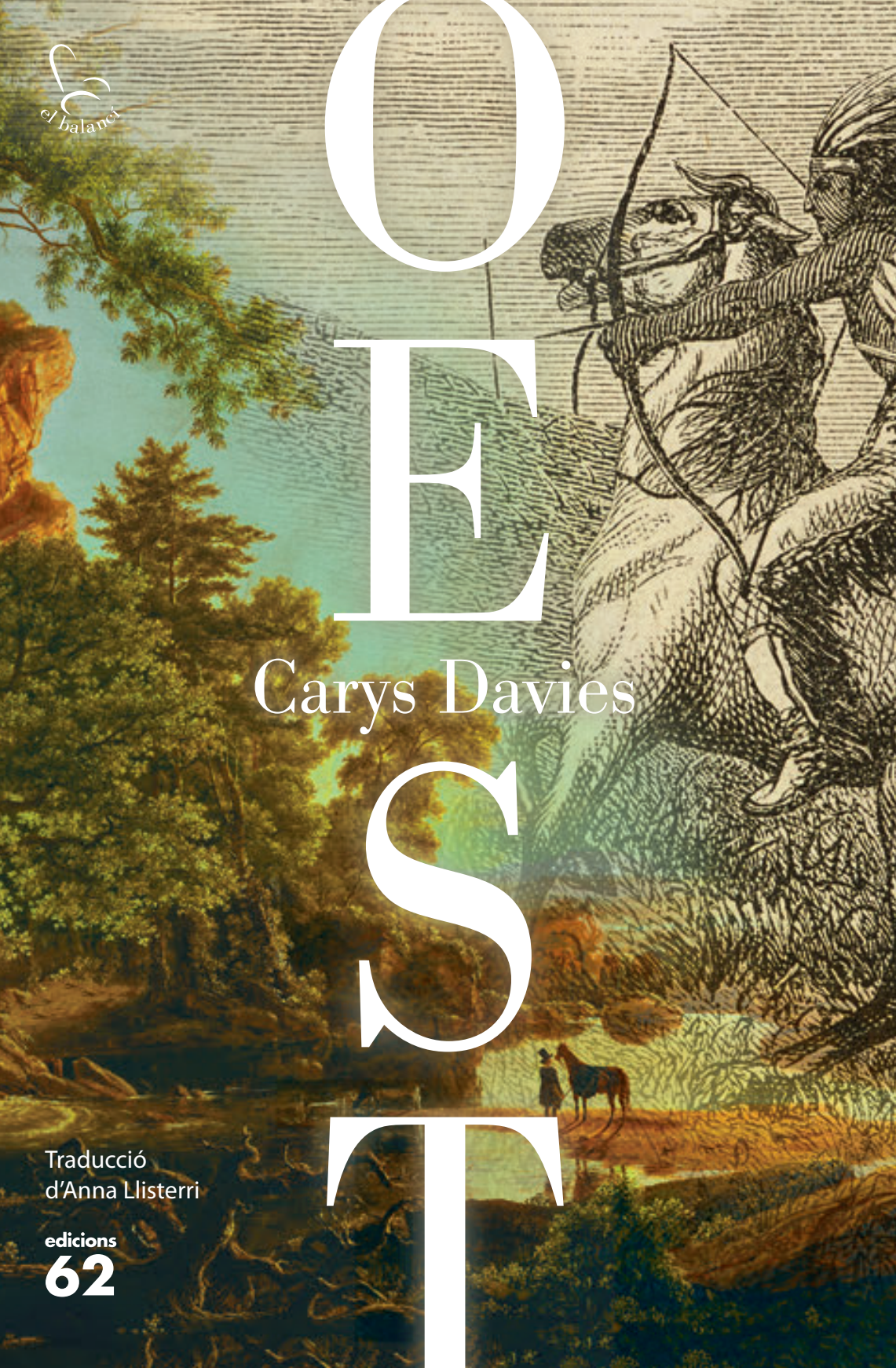
Carys Davies

S

T

Traducció
d'Anna Llisterri

edicions
62



CARYS DAVIES

Oest

Traducció d'Anna Llisterra Boix

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *West*
© Carys Davies, 2018
Publicat originalment per Scribner, un segell de Simon and Schuster Inc,
Nova York. Drets de traducció acordats per MB Agencia Literaria SL
i The Clegg Agency, Inc, EUA.

Primera edició: juny del 2018

© de la traducció: Anna Llisterra Boix, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: La Letra, S. L.
Impressió: CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 10.410-2018
ISBN: 978-84-297-7695-9

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

Pel que ella podia veure, s'enduia dues armes de foc, una destrat, un ganivet, la seva manta enrotllada, el cofre gros de llauna, diverses bosses i farcells, en un dels quals, suposava, hi havia les coses de la seva mare.

—Quant de lluny has d'anar?

—Depèn.

—D'on estiguin?

—Sí.

—Llavors, quant de lluny? Mil milles? Més de mil milles?

—Més de mil milles, crec, Bess, sí.

La filla d'en Bellman estava caragolant un fil solt que penjava de la manta, que fins aquell matí havia reposat damunt del llit. Va aixecar els ulls per mirar-lo.

—I després el mateix per tornar.

—El mateix per tornar, sí.

Ella es va estar un moment sense dir res, amb un aire seriós i esforçat, com si estigués provant d'imaginar-se un viatge d'aquella magnitud.

—Això és molt lluny.

—Sí.

—Però val la pena si els trobes.

—Això crec, Bess. Sí.

Va veure que la nena mirava les bosses i els farcells que s'enduria, i el cofre gros de llauna, i es va preguntar si pensava en les coses de l'Elsie. No havia volgut que el veiés recollir-les.

La Bess dibuixava un cercle al terra enfangat amb la punta de la bota.

—Així, quant de temps seràs fora? Un mes? Més d'un mes?

En Bellman va fer moure el cap a banda i banda i li va agafar la mà.

—Sí, Bess, més d'un mes. Un any, almenys. O potser dos.

La Bess va assentir amb el cap. Els ulls li coïen. Això era molt més del que s'esperava, molt més del que havia desitjat.

—D'aquí a dos anys jo en tindrè dotze.

—Dotze, sí.

La va agafar a coll, llavors, i li va fer un petó al front i li va dir adéu, i al cap d'un altre moment ja era dalt del cavall amb l'abric de llana marró i el barret alt i

negre, i després baixava pel caminet pedregós que s'allunyava de la casa, ja en direcció cap a l'oest.

—Mira-te-la bé, Bess, i una bona estona, la figura del teu pare que se'n va —va dir la tia Julie des del porxo amb una veu potent com una proclamació.

—Contempla'l, Bess, aquest home, aquest boig, el meu germà, John Cyrus Bellman, perquè mai no posaràs els ulls en un de més gran. Des d'avui que el comptaré entre els perduts i els orats. No esperis tornar-lo a veure mai més, i no l'acomiadis amb la mà, que només l'animaràs i li faràs creure que mereix la teva bona voluntat. I ara passa cap a dins, nena, tanca la porta, i oblida'l.

Durant molta estona, la Bess es va quedar a fora, sense fer cas del que deia la tia Julie, mirant com el pare s'allunyava.

Segons el seu parer no semblava de cap manera boig.

Segons el seu parer semblava magnífic, decidit i valent. Segons el seu parer semblava intel·ligent, romàntic i aventurer. Semblava una persona amb una missió que la feia diferent de l'altra gent, i durant tot el temps que fos fora guardaria mentalment aquella imatge d'ell: allà dalt del cavall amb les bosses i els farcells i les armes; allà dalt amb l'abric llarg i el barret de copa alta, dirigint-se cap a l'oest.

No va dubtar ni un moment que el tornaria a veure.

En John Cyrus Bellman era un home de trenta-cinc anys alt, corpulent, pèl-roig, amb mans i peus grossos i una espessa barba rogenca, que es guanyava la vida criant mules.

Tenia estudis, fins a cert punt.

Sabia escriure, tot i que feia faltes d'ortografia. Llegia a poc a poc però força bé i havia ensenyat a la Bess de fer el mateix.

Sabia una mica d'estrelles, cosa que l'ajudava quan s'havia de situar en el món en un moment donat. I per si aquell coneixement mai li resultava minso o deficient, feia poc havia adquirit una brúixola, petita però esperava que fiable, que va mostrar a la Bess abans de marxar: un instrument de la mida d'una pruna, llis al tacte, amb una capsa de banús polit que, quan arribés el moment, va prometre, li indicaria el camí amb aquella agulla blava tremolosa, per tornar a casa.

Feia una setmana havia cavalcat fins a casa de la seva germana, la Julie, i s'havia plantat al seu terra net i fregat, passant el pes d'un peu gros a l'altre, mentre ella plomava una gallina a la taula.

—Julie, me'n vaig —havia dit amb una veu tan clara i segura com podia—. T'agrairia que tinguessis cura de la Bess una temporadeta.

La Julie no va dir res mentre en Bellman posava la mà dins de la jaqueta i es treia de la butxaca de la camisa el retall de diari plegat, l'allisava i el llegia en veu alta, per explicar a la seva germana el que es proposava fer.

La Julie se'l va quedar mirant un moment i després va tombar la gallina i va continuar plomant-la, com si l'única cosa assenyada que pogués fer era fingir que el seu germà corpulent i pèl-roig no havia dit res.

En Bellman va dir que miraria de tornar al cap d'un any.

—Un any?

La veu de la Julie va sonar aguda i ofegada; com si alguna cosa se li hagués ficat pel forat que no tocava i s'estigués escanyant.

En Bellman es va mirar les botes.

—Bé, possiblement una miqueta més d'un any... però no més de dos. I la Bess i tu tindríeu la casa i el bestiar i et deixaré el rellotge i l'anell d'or de l'Elsie per si mai teniu cap problema i necessiteu diners, i

l'Elmer et donarà un cop de mà amb les feines pesades, n'estic segur, si li dones una tassa de cafè i un sopar calent de tant en tant. —En Bellman va agafar aire.— Va, Julie, si us plau. Ajuda'm. És un camí molt llarg i el viatge serà lent i ple de dificultats.

La Julie va començar amb una altra gallina.

Una borrufada de plomes de color bronze i blanc es va aixecar formant un remolí entre ells dos. En Bellman va esternudar unes quantes vegades i la Julie no va dir «Salut, Cy».

—Si us plau, Julie. T'ho suplico.

—No.

Era una aventura de llunàtics, va dir ella.

Hauria de dedicar el temps a fer alguna cosa assenyada, com anar a l'església, o trobar una altra dona.

En Bellman li va dir que gràcies, però que cap d'aquelles dues propostes no li interessava.